

Conflicte fratricide absolut inutile (II)

Luni, 4 iulie 2016 - Gili Cârstea

(materialul a fost publicat de cabinetul marelui preot Caiafa, dar se pare că autorul este cunoscutul polemist al unei școli de teologie din Ierusalim)

Niciodată acest popor nu a trecut printr-o criză atât de serioasă precum aceasta pe care o trăim acum. Da, au existat mereu profeți și văzători independenți, suflete bolnave incapabile să lucreze în armonie cu aleșii lui Dumnezeu pentru binele poporului. Ați auzit toți de Teuda și visele lui de slavă deșartă cu care a otrăvit pe mulți dintre noi. S-a ales praful de reformele lui, și ne bucurăm că liderii bisericii au stat departe de asemenea inovații păguboase. La fel a fost cu Iuda Galileanul, și cu toți ceilalți despre care nu are rost să mai vorbim.

Istoria se repetă sub ochii noștri. Din Nazaretul de tristă faimă s-a ridicat un alt proroc fantomă, mult mai periculos decât toți ceilalți împreună. Se crede Mesia, s-a înconjurat de toată scursoarea provincială și bate țărișoara aceasta binecuvântată de la un capăt la altul cu solia lui că „împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.”

Serios? S-a apropiat împărăția? Dar până acum pe unde a umblat? Pe la greci, romani sau samariteni? Nu este poporul ales, sub orânduiriile lui Moise, împărăția lui Dumnezeu pe pământ? De unde să vină alta?

Întreaga lui retorică este una veninoasă și depresivă: Că liderii bisericii una vorbesc și alta fac, ba că au înlocuit legea lui Dumnezeu cu porunci omenești, că sunt orbi și nu știu încotro se îndreaptă, că sunt pui de năpârci... Recent l-am auzit spunând că noi batem marea și uscatul să facem un tovarăș de credință, după care îl facem un fiu al gheenei mai rău decât noi. Nu mă miră afirmația. Toți cei care nu simpatizează cu misiunea bisericii, în ciuda tuturor îndemnurilor scripturistice, profetice și administrative, vin cu tot felul de motive că eforturile misionare sunt fie inutile, fie nenesare, fie că acestea nu sunt de nasul nostru, că trebuie să le facă îngerii.

Toate aceste sfinte vâicăreli, mânjite cu dulceață de trandafir, cu povestea despre o vie nouă (adică el) cu lăstari noi, despre burdufuri noi pentru vin nou, sunt bune poate pentru misticii care populează mănăstirile eseniene. Dar în lumea reală, noi avem nevoie de viață și putere, de luciditate și mai ales de dragoste.

Nici nu trebuie mare analiză ca să vadă oricine că învățătura lor este împotriva Scripturii. Ei tratează Sabatul cu total dispreț, și cu același dispreț toate orânduirile date de Dumnezeu prin Moise. Scriptura spune „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte,” iar noul profet spune să întorci și celălalt obraz când cineva te lovește. Scriptura spune că templul nostru este locuința lui Dumnezeu pe pământ, iar noul profet spune că trupul lui este locuința lui Dumnezeu. Scriptura spune să atârnam pe lemn pe oricine se proclamă pe sine a fi Dumnezeu, iar acest proroc nu se sfiește să declare public și repetat că el și Tatăl sunt una, că Dumnezeu locuiește în el și de aceea poate ierta păcatele oamenilor.

Și nu era motiv de îngrijorare dacă nutreau asemenea aberații restrâns, în grupul lor. Dar ei cutreieră țara și mobilizează poporul într-o direcție greșită, care deja trezește suspiciuni procuratorului roman. Zilele trecute agitatorii lor strigau deja că vor să-l pună pe noul profet pe scaunul lui David. Aceasta este rebeliune deschisă, și dacă nu vom interveni decisiv, o vor face alții fără milă și resentimente.

Nu era destul că suntem fragmentați ideologic și doctrinal ca niciodată până acum, cu puzderia de secte, partide și grupări naționaliste radicale, o mișcare mesianică turbată ne mai lipsea.

Noi am făcut tot ce se putea face spre a rezolva conflictul pe cale amiabilă. Am trimis la ei câteva echipe de cărturari și înalți demnitari ai statului spre a-i ajuta să înțeleagă că au ales un drum fără ieșire. Le-am explicat că oricine crede că are o misiune pentru biserică trebuie să o realizeze în armonie cu biserica. I-am rugat să nu declanșeze un conflict fratricid inutil, din care nimeni nu are de câștigat.

Am înțeles că a apelat la ei și prea-onoratul nostru Nicodem, cel mai iubit lider din Sinedriu. Fără rezultate notabile. Profetul din Nazaret i-a răspuns că trebuie să ne naștem din nou. Pur și simplu. Insinua probabil că sămânța lui Avraam nu este bună de nimic, că noi toți suntem bastarzi netrebniți, copiii lui Beelzebub, spre deosebire de el, născut din sămânța adevărată, care nu poate putrezi. Misticism găunos și nimic mai mult. Povești de luat față naivilor. Bine au rezumat situația liderii noștri: „Norodul acesta care nu cunoaște legea este blestemat.” Blestemat să se ia după orice vânt de învățătură și astfel să antreneze națiunea în război religios și civil, spre bucuria vrăjmașilor noștri și ai lui Dumnezeu.

În fața unui astfel de pericol iminent, trebuie să înțelegeți, fraților, că se impun măsuri drastice. Răul trebuie tăiat de la rădăcină, altfel cauza lui Dumnezeu și sfântul Lui popor vor ajunge la ruină spirituală și națională. Vă îndemnăm să stați alături de Dumnezeu și de liderii poporului Său în criza prin care trecem, ca

să ne dovedim demni urmași ai lui Avraam, oameni pe care se poate conta la vreme de nevoie.
